

Выезды из Ливана до Сиднея в Субботы (кроме праздничных дней) с 4-5 до конца октября. Длительность «Балаклава-Наймун, лодки» составляет не 2 недели, а всего около 15-ти включая время на плавание в море.

Редакция, администрация и экспедиция эльза Ч. Б. Уильямс Адамс.

Все выезды, начиная с российских включают переночевания на корабле: размещение в макаронитрадзе «Джак» Ч. Б. Уильямс Адамс.

Руководство выездами осуществляется за пределами зоопарка.

Подавленное число поездок 12 кр. в к.

Остановка при выходе из эльза 6 кр. в к. без ограничения времени.

Рекомендации выездов для поездки.

Предплату находит наименование языка (издательства), первоначально до Администрации эльза Ч. Б. Адамсова Ч. Б.

III. Читателъ изъ Россіи просилъ мене
на узакъ, чо же значи *въ-ї*, *въ-ї*, и (въ-
редѣлъ въ на конце слова) —*ы*, и (на початкѣ
—*ї* (въ початкѣ слова) —*ы*.

Быка разправа съ противникомъ злой есть неизла, отразива, въ часами извѣтъ понижавша. Такимъ противникомъ злой въ озѣ есть цѣло галицко-польска праса. Якъ въ тужевши выдаєсѧ може такой замѣтъ, мы подносимо его съ цѣлою рѣшимостю, съ повинною отвергостю, съ цѣлою съѣдомостю его ваги. Не разъ же наказували мы дословными цитатами ту злобу галицко-польской прасы супротивъ Русиновъ. Пересядчей остаточно, що галицко-польска праса глуха на всѣ доказы правымъ, на пакштыйшій фактъ, на вониющій крикъ, пересядчей о съѣдомой тенденційности и квалетивности галицко-польской прасы, мы уважали попизнне нашего достоинства каждоого разу разправлятиса съ противникомъ злонъ злой и поперставали лише изъ важнейшихъ замѣткахъ, коли сего вже сажо добро ишнона народной правы вылагаю.

и пытъ не думалъ быступати бѣть на-
шою засада, въ коли жимо того знонъ приход-
ится наше говорити про бтиониене галицко-
польскихъ дневникѣвъ до Русиновъ, то не зо
взгляду на непоправну галицко-польску прасу,
але зо взгляду на замѣшаные понятій, вызвано-
иши ширшихъ кругахъ галицко-родскими днев-
никами и зъ уваги на обаламучене певиныхъ
круговъ тымъ систематично разставанными кле-
стами.

Не есть се новиною, в тымъ жеине тай-
ною, что галицко-польскій дневники всіма
способами и за всякую цену стараются лише
оклеветати Русиновъ и представити ихъ въ
всѣхъ небезичныхъ ворохобиновъ, а именно
сѣдого русу интелигенцію яко противоддер-
жавныхъ, Австрія ворожихъ агенторовъ, а
такъ русскій народъ яко элементъ такъ полы-
тическо акъ и сущесловно небезичный, эъ чого
очевидно обмежене жити и розвою руского
народа выводится яко самозрозумітый вислъ-
товъ. О той тенденціи галицко-польской прасы
же пересвѣдчитися каждый безсторонній,
переглянувши всѣ отзывы галицко-польськихъ

ЛУНД

Українській альманаху 1881 р. Частини перша.
Видавець А. В. Ізміцького. Київ 1881.

— «Луна — луна» — се слово довгій час ви-
гало посеред Галичанъ якъ якъ радостна ві-
сіка, що будить собою новий надії, нове життя,
нову весну. Здавалося, що се десь далеко на пів-
ніч Українѣ озядалась іваново-наші рідна пісня
— пісня нової життя, новихъ надій, — і лу-
ною її висіла широко, широко по всій
царії Русі, — і у часі залинила, загомонила
таку радість у нашихъ сердцахъ разбудила.

Із! Перший глухий відтік стала гедоністична. Ся першою почткою, випущеною року доти до Головинської п'єсти, що в Києві стане виходити київський журнал. Розмежевані місцем, будуть давні споминки, виснажлива хобра пам'ят літературної «Основи». Пограто говорено з тим, що така цензура призволила видавати київський журнал, як і в часописах про сочання, а скора від російських часописах про вищугу, таємні знає, що відтік працяда. Така же не від Петербурга, а таки від Києві буде виходити журнал і то не через подовину, а таки вже в самий рідний языць! Головно дільше, що також зобразив що належний княжескі сили України, щобъ аль слайд почати київський журнал. Кто знає, скілько ставких київських наук, скілько любви стародобрих жити в затишку науки, скілько любви до родного слова і до нашої історії, що викупилося своєю ціною петербурговою «Основою», як брехи цілим интелігенції, — себ разуміть, як падіть будуть та нова п'єста в серцю кождого, що шире бажає скорого и широкого реало-

дневникомъ о Русияхъ за послѣдніхъ колько-
днть. Не давно, обговарюющи спору громады
Гильячокъ, высказали мы ту занятію о той
тенденційности и исправленій клеветливости
галице-польской прессы супротивъ русскаго
народа. На се возмѣшилась Gazeta narodowa
и способъ, что найменшее неправданіе и тор-
жественно запротестовала противъ того, и на-
вѣть вѣзвала настъ, чтобы мы защитували, ко-
трый то польскій дневникъ такъ неправдано и
тенденційно высказуеся о рускѣмъ народѣ.
Не думаемъ разпрѣдѣлиться съ Gazet-ю народ.,
идто себѣмою своимъ клеветливости, але да
ширишъ кругъ интересованныхъ отпоеюмо
на ту интересованію коротко.

Не будемо пригадувати алармівъ польськихъ дневниківъ противъ руского народу, якобы скрбъ подбуреного аграрними агітаціями а "заповаднівого на соціалізмъ" — алармівъ, що викликали памятну вспомінку подорожь Нактєстника гр. Потоцкого по всхдній Галичинѣ р. 1877 „для успокоення обывательства" якобы „занепокоенного аграрными ружомъ руского люду". Не будемо пригадувати познѣшніхъ не менше тенденційнихъ клеветъ галицко-польскихъ дневниківъ, а звернемось лише до познѣшніхъ. Пригадаємо число 294 „Czas"-у зъ р. 1880, где дословно сказано, что „wszystkie podania chłopów ruskich są zarażone socyalizmem", ч. 284 „Czas"-у: „Józef II stworzył w Austrii tę nieszczęsną sprawę russką, co w sto lat po jego rządach miała tak groźnie wyrość wrogo i niebezpiecznie dla całości i bytu monarchii Habsburgów, co przemienić się miała w dwugłowy potwór panslawizmu i socyalizmu"; ч.-ло 284 „Czas"-у зъ р. 1880, где выражено сказано, что „Rusini utracili zaufanie u konfederatów" — и то исчла слобъ „высоконостальменой особы державной"; пригадаємо даліше статю Gazetы narod. ч.-ло 32 зъ р. 1881 „Przegrana stanisławowska", въ котрой представлялъся рускій народъ въ Галичинѣ яко подбурений поддезинами ворожими агітаціями — и что нико побади Полякъ при выборахъ по сейму, ради державной и ради повѣтовыхъ стоямъ обещие въ обесѣ zmienionej sytuacji o sie tyczy usposobienia mas, szczególniej wloscian we wschodniej części kraju." Если тыхъ отзыть за мало, чтобы вtentично доказати, якъ галицко-польска пра-ва опровергнуте, тже на посмішного поганія, та-

и рускій народъ, — то подающе ще колька цитатъ задля найновішого факту въ Галичахъ. Ото „Czas“ въ ч. 6 въ р. 1882 писане тѣ причини переходу громади Галиччи на православіе, що „Cała ta czesc Galicyi (отже вже не поодинокї лица, але цѣлїй народъ) od Tarnopola do Rosyj jest z gruntu podmiotowana“ . Зъ ток же самони причини країнська „Reforma“ въ ч. 7 представляючи випадокъ въ Галичихъ яко обявъ „зdemoralizowania russkogo narodu“ и „nurtujacej sogaz bardziej (miedzy ludem) agitacyi rosyjskiej“ — бозѣ надъ тымъ, що „Ind skłania się dobrowolnie na prawosławie“ въ відповѣдь реторичнимъ фразамъ п. Романовича — весь край и правительство до „obrony interesów Polski“. Наведеній уступы, котрый могли бы мы еще ad infinitum продолжати, показываютъ наглядно, що клеветливостъ польскихъ днепровиковъ не обмежується лише на южній поодинокї личності, на відмінхъ агитаторовъ, на поодинокї підозріваний партії, але що она съ ровно злобною тенденційностю накидася и на цѣлїй „людъ“, на рускій народъ и его ставить въ свѣтлѣ противодержавныхъ ворожбниковъ. Загаленою характеристикою отношенія галицко-польской прасы до Русіївъ, може послужити львівська дошиць „Reformy“ въ ч. в. 14, где вже вскай не толькo политичний, але и літературный обявъ жити Русинівъ, вѣтъ рускій товариства, науковій праці — все то птичуєса яко агитація противодержавна, противъ котрої позицію вже не толькo „koło polskie“, але и само правительство виступити съ репресійними средствами. А все то дѣлается на підставѣ выгадокъ и выдуманыхъ, або зовстїнь перекрученыхъ фактівъ, безъ найменшого доказу правди и бодай правдолюбности. При такій злобной тенденційності галицко-польской прасы супротивъ руского народа устає и мусить устать всяка прилюдна искусствія, яка могла бы вестися межи рускою и польскою стороною, яка всюда ведеса въ трахъ заселеныхъ двома народностями и неизъ доводить до вяслення не одного питання.

Предметы на Алю		Алю Борис	
за склад рюкзак	8 гр.	за склад рюкзак	8 гр.
за склад рюкзак	4 гр.	за склад рюкзак	4 гр.
за чистую рюкзак	7 гр.	за чистую рюкзак	2 руб.
за чистую рюкзак	12 гр.	за чистую рюкзак	12 гр.
за чистую рюкзак	6 гр.	за чистую рюкзак	6 гр.
за чистую рюкзак	3 гр.	за чистую рюкзак	3 руб.
за склад рюкзак	по 5-	за склад рюкзак	5 руб.
за склад рюкзак	по 250-	за склад рюкзак	250 руб.
за чистую рюкзак	по 125-		
Алю Захаров, склад Борис			
за склад рюкзак		10 гр.	
за склад рюкзак		5 гр.	
за чистую рюкзак		250 гр.	
за чистую рюкзак		10 гр.	

as gog. *Batrachoseps*: 10 sp. as same. *Scaphiopus*:
as *Scaphiopus* plesk . 14 sp. as *Scaphiopus* plesk . 6 sp.

шагого родного слова, что всему душево радъ бы
обогатить нову духову подмогу для нашей наро-
дности из Галичини, да она ледве-ядво що вы-
держу такжу борбу противъ вынародовлюючыхъ
лементовъ. Здавалось, що новыи духъ, нова си-
ла вступае въ нашу потомокий ряды та що скъ
свою добою Кіевъ хочъ въ тысячной части по-
власт руской Галичини таку духову подмогу, яку
одне Варшава дляпольской части Галичини, що
тже мы Русины скрѣпнемо въ духовой конку-
ренціи съ Польшами въ коли доси имъ не подда-
ється, то теперъ еще менше будемо поддаватися и
бѣлько до нашей духовой працѣ нової силы....

какое не разъ языкали, чи таки званныи альманахами. Суммо, чи не спрашалась перша вѣтотъ, але все жъ таки лучше хочъ такъ, якъ иначе, посумуваши траха, мы все жъ таки голубади вѣтой надѣй, правда, чо меній, та все жъ таки оселъ, бодай траха отрады! Но всѣхъ нашихъ цилинчикъ часописокъ съ радостю писано про кимѣреи въ цензурую вже дозволенъ выданье Чуны². Та дааго, дуже долго пріѣхало намъ вѣти, поки налики сей такъ иетерцедио выданый альманахъ. За тобъ часъ, правду сказать, шайтъ жалѣтъ траха вониздѣя, осели. Ишли съ глухой вѣсти, чо богато личаго именно изъ-всего миши да призволитъ начатыи, чо загадъ допущено лише одму бедетротику, а не спущено науки. Ну, хочь бы я таисъ було, — жалѣтъ у насъ не одинъ, — то все жъ таки хочь бедетротицъ пронянтии новый альманахъ нову ворону нашего духоваго жига, новы таламы, новы творы, нову силу нашего письменства.

Нѣкоторыми изъ авторами, которыхъ працѣ мали вѣйти до
альманаху "Луна", голосно имена найденныхъ
не бѣгъ иныхъ же знанныхъ писателей, токъ
и безъ подставы можно было поддѣлаться, что изъ
"Луны" спрѣдѣтъ бѣзовутся що наилучший голосы
шонъ закордонской Руси и выпытывать хочь по
части белетристичной еи жигъ, еи думки и ба-
занія.

Літъ жесь тіжко прійшлое намъ після сего розхаруватися, а напіть и засоромтися, обачинши передъ собою малесенку книжочку въ 30 сторінок печатнихъ! „Particulari monte — seicis radicibus suis“ — ось що прійшло мену вгаду візяння до рукаєю цю книжочку. Але ж вазоть величезна книга, котрыхъ стайндеть низине найменшої книжочки доладом, а на біроть будзуютъ малесенку книжочки, котрыхъ книа в золотомъ обложкы. Малесенка — зло жиць, саженъ не разъ поизважавъ таку же

На великий жаль — и сего не можна сказать о «Луну». Въ невеличкій книжочцѣ вѣстится дрѣбныхъ поезій: Хустка Т. Шемечка, звакъ, — «Летить орлы понадъ стеною» — Щолотса, Дурешъ — О. Ш., Скорбна пѣсня, На бережкѣ мора, — Боженѣлька, — Думка, юсти — Ковицько, «Поль скрѣхно убогою» Алимансько, Зимовий вечерь, — Передъ труа, — «Сидѣли мы, катаніемъ ногогть», — остатніи силы дарма грачу», — «Сердце мое ну-
е, сердце мое трудне!» — а «Въ грудихъ огни, подиа повѣнько» М. Старницько; оттакъ въ
озы: «Приятель» опоїданье Н. Лемицько, «Івченковы могилы» опись Н. Лемицько и «Ні-
ласа та чарка, та кинеси я спаси» подивини
одну дѣю М. Старницько. Ось и все, що
вигти въ обѣ алманахи «Луна!» Можна ду-
ти, що въдаєнець, писаючи и въ свѣтъ такій же-

личкій зброячкою, вибрали до него що найлучше і найкрасшого. Але й тут приходить час, коли позадується

Зъ поезії стоять на першому мѣсці Шевченка, "Хустини", напечатанія минувшаго року. "Свѣтъ" зъ бѣгакъ въ "Зорѣ", иъ бѣгъ знаменитыхъ читателей. Напечатаніе сен, бѣльши формъ, искъ по содержанию и поэтической силѣ вѣткаго поэзіи икъ "Лунѣ" не есть для насъ начальновестою, — а иконою было бъ для нихъ, коли бы было можна прочитати иконы про автографъ сен поезія, щобъ можна было ся относить до известныхъ иконахъ нашого Кобзара и вивидити за поэзію и античнотицтво вѣткъ ся устаний. У какъ

и антигетманових вісокъ якъ уступахъ. У нихъ даже некритично в нальѣ логотипажно по-
понанемъ съ читаньемъ творбъ Т. Шевченка,
тезъ що до „Кобзара“ пояснювано такй поезія,
„Полуботю“, „Ще не вмерла Україна“ и т.
— котрой вже скончи складомъ вильлюются
апокрифы. А коли такъ „безцеремонно“ ро-
са съ цѣлыми поезіями, таъшъ юшко донесна
на сказати о поєднаніяхъ уступахъ, встав-
ъ, нопранкахъ и словахъ?! Чи и тутъ не на-
вся Шевченковъ не одного слова, не одного
пуну, котрого бѣль нѣкогда не писалъ, — нальѣ
пытаньемъ прідется дуже тяжко іронизовать
всімъ критикамъ и коментаторамъ творбъ

також із поміж других поетів, заміщені від "Луні", деякі вже знані нашим га-
сом читателям у "Правді", аж пр. Пере-
йт в Ламанського. Та цого зовсім не хочу
знати від добрі, божи виданий альманахъ
значеній від першої різі для читателей
України, котра ще не знаєть тихъ поезій.
І тольки, і то великий жаль, що нині та така
мucha поетів, заміщена від "Луні", дуже мало

державныхъ, что всѣ австрійской Русины суть ворохобниками и въ додатку еще революціонерами и то еще — россійскими! На такихъ основахъ алармуетъ „Сынъ“ цѣлу Австрію „рускою справою“ на рѣвни съ кривошіянською и герцеговиньскою и хочь не має еще отваги отверто сказать, але здогадливо жадае тыхъ самыхъ правительстvenныхъ мѣръ противъ Русиновъ, якъ противъ повстанцівъ Кривошии и Герцеговини.

Такій спосѣбъ поступованія галицко-польскон прасы, таке систематичне бадаюченье и ажармованье польской читаючои публики — може послужити доказомъ тои до крайности сумнои замѣшаниши попятій и недорозумѣнь о Русинахъ, якій подъ впливомъ таковы прасы мусѣли выродитись середъ галицко-польской супольности. Се головна причина, для чого въ теперѣшныхъ часахъ годѣ говорить о якомъ небудь обопольнѣмъ *modus vivendi* обоихъ народностей.

Коли однакожъ такой клеветы щоразъ
дальше и безстыднѣйше розсъваются, коли
подъ впливомъ тыхъ клеветъ „польске коло“
мало ухвалити, постаратись у австрійского
правительства о отповѣднѣ средства репресіи
противъ Русиновъ, коли наконецъ розсъвани
клеветы польскихъ дневниковъ мимоволѣ пе-
рѣмаются и гдѣякими нѣмецкими дневниками
и могутъ обаламутити назѣть мѣродайнѣ сфе-
ры, — то супротивъ такого стану устало
мовчанье Русиновъ и ихъ рѣвиодушнѣсть на
таку злобну клеветливость. Сподѣмося, що
нашнї послы представлять въ мѣродайныхъ
сферахъ правдивый станъ рѣчей и розъяснить
шагромаджей хмары и тучъ клеветъ. Одна-
ковожъ на томъ не конецъ. Годъ нашъ дальше
легковажити подступнѣсть непримиримыхъ про-
тивниковъ въ тѣ впливы, якій почивають въ
ихъ рукахъ. Годъ нашъ такожъ забувати, що
голосъ нашихъ пословъ самъ собою, безъ
всеноародного заявленія, може бути въ гдечѣмъ
з слабий або невпопнѣй выслушаний. Тутъ
треба всеноародного обьянву, живого протесту
противъ клеветъ, котрихъ филъ добиваются
же самого вершка. Не дамося „стлумити“
клеветами, якъ не „стлумило“ часъ злопамѣ-
рене „мовчанье“, не застрашимося терориз-
момъ, а ясный повный голосъ руского народа
заявити передъ цѣльми свѣтомъ, що нашъ и-
деаль народний есть та зеконамъ вже признана
амостойнѣсть руского народа, котрои розвой
ає повне право охороны въ Австріи и ко-
рои не може убити и пригнести тенденції на
леветливость о минимахъ постороннихъ гра-
нтаціяхъ ворохобниковъ. Наспѣла пора по-
умати Русинамъ надъ тымъ, щобы така при-
одна манифестація сталася чимъ скоріше дѣ-
ломъ и щобы непріязній филъ клеветливости
взнеслися понадъ нашї головы.

ДОНИСИ

Зъ Коломыгъ

(Выборы до ради громадскои. Солидарност
христіянска. Байдужность Русиновъ оля руског
слова. Непочитанье руского языка пропаганд
модьми та купцями мысцевыми.)

Якъ читателямъ „Дѣла“ вѣстно, выбо-
ры до рады громадской коломыйской иѣв-
покончено, выбрано 19 христіянъ а 17 жидовъ.
Выдаюосьбы, що бѣльшѣсть христіянъ та-
тимъ способомъ въ справедливость христіянамъ
вымѣрено, а прецѣнь такъ не беть. Потія цѣл-
комъ сираведливо преведеного выбору повин-
но изъ рады заѣдти 24 христіянъ а 12жи-
довъ, а то по той причинѣ, що въ третомъ
кругѣ выборчомъ есть значна бѣльшѣсть вы-
борцѣнь христіянъ, коли зновъ въ першомъ
кругѣ выбрае сама майже интелигенція хри-
стіянська, лишаючись только другій кругъ для
жидовъ, где они теперь мають перевагу хоті-
до недавна и тутъ христіяне були въ бѣльшо-

Інструкція податкова.

(Конецъ.)

Статю „інструкція податкова“ постигла ж
сумна доля. Друга частина статті, въ котрой

тись поэзію, чи може се только пустый „плач“, зъ котрого еще нѣколи не зродилось нѣ одно живе дѣло, нѣ одна жива думка? Що може вѣйти зъ тѣкои поезії? Бувъ плачь Сремін на руинахъ Вавилону, але сей плачь до живого перейманъ и потрисать та тымъ будиъ до нового дѣла, бувъ плачь Байрона, але въ нѣмъ грато поетичными образами паке житѣе живого хочь роздер-того чоловѣка, бувъ и въ Шевченка плачь, але се бувъ плачь цѣлого народу, а въ нѣмъ чути було голосну струну житя, горяче бажанье житя и тверду вѣру въ житѣе, въ нѣмъ яснѣла видна идей проводна, що зрошенія слѣзами якъ по не-силомъ доши розшивалась до „просвѣтку“, „но-вого раю“ — до житя. А тутъ? — Чи може въ тойъ всѣмъ одна лише та правда, що виспѣвана въ „Зимовою вечерѣ“, бѣльше прозовомъ, якъ поетичномъ, але правило маюочомъ, якъ въ „Хатинѣ теплой и сухой“ добре слухати зимови хуртовини, добре згадувати про лихо и горе людей, та еще лучше дрѣмати, — не маючи охоты по-сплататись подальше одного плачу и подумати, чи на лѣтѣ позбутись всего лиха?

Може бути, мой судъ несправедливый, може
на острый. Та бодай то одно добрѣ, що надъ
сими поезіями можна еще хочь спорити. Однакожъ
въ „Лунѣ“ замѣщено еще колька такихъ „поезій“,
какъ пр. „Дурень“ О. ПЛ., „Козакъ“ Щоголева,
про котрѣ вже зовоязъ смило можна спытати, чи
то лучше було зовоязъ не початати такихъ „по-
езій“ въ українськомъ альманаху, въмъ такъ
петербургскому и съ такими надлими выжиданіемъ?
Дарно будобъ глядѣти въ тыхъ обохъ стишкахъ
моихъ небудь ядея, постичной красы образовъ, ori-
ginalности формы. У нихъ тіжко доглядѣти на-
фть якого небудь здорового толку. Зновъ же жежъ
про таки поезіи, якъ „Божевольна“ А. Конискаго,
бо „Летить орель понадъ степомъ“ Щоголева

було сказано, що такого м'єстити въ собѣ нова
іо- уснна інструкція податкова, сконфіскували ц
хъ к. прокураторів. Ми отже не можемо подати
ру- содержання сен інструкції, впрочѣмъ дуже
ю- многоважної и дотыкаючої въ першомъ ряду
оги винесеній нашихъ селянъ. Очевидно, що
хъ тымъ самимъ отпадає і третя части сен ста-
у- тії, котра м'єстити въ собѣ критичний роз-
їн- біръ згаданої інструкції податкової. Розобрт
и критика інструкції, неанапо читателямъ
ь- булибъ, зовсімъ неправумѣлі. Для того мусимо
и залишити напечатанье третьї часті сен статії
— и просимо нашихъ Вп. Читателівъ простити
ти намъ сей не нашого цинко винодѣянїй завдъ.

Мы только додумо еще колька слов
на шоих поползата стать мада база оши же

шють разочата стати мала бодай скучати
цѣлостъ. Якъ вѣдомо изъ першої части „И-
нструкціи податковой“ грунтовый податокъ
р. 1881 назнауе о 900.000 ар. менше дохо-
дъ Галичинъ якъ за рѣкъ 1880. Сей недобро-
муеній бути очевидно въ якійсь способъ п-
крытый. Въ якій способъ — се рѣчь податко-
вой инструкціи, котрои больше тъкни не можемо и не хочемо. Со однакожъ ачайже вѣлы-
буде намъ сказать, що посля обопняющихъ в-
конойъ кондый податникъ, а тымъ самымъ
кондый селянинъ (властитель грунту),
одержавши платничій вакавъ грунтового пода-
ту, має право, въ случаю за високое
почисленіи грунтового податку, по-
дати письмо сего наказу въ протягу 30 дн.
рекуясь до того самого уряду пода-
ткового, въ котрого одержавъ сей на-
казъ. Въ рекурсѣ слѣдує извести, що р. 1881
платилося грунтового податку менше, якъ по
новымъреній; а понѣже устава въ 7 червнѣ
1881 позколя введеніи податокъ лише
10% давнѣшнаго (зъ р. 1880), проте належит
просити о зниженіи нововымѣреного податку
до давної високости + $\frac{1}{10}$ части сего.

сти. Черезъ сильну агитацію розвинену жи-
дами упали христіане въ третімъ круаѣ, а
жиды выбрали собѣ 6 жидовъ та 6 христіянъ
жидовскихъ поплечниківъ, въ другомъ круаѣ
жиды зробили ласку христіанамъ и такихъ
самыхъ двохъ христіянъ выбрали та своихъ
10, а въ першомъ круаѣ христіанська интели-
генція въластиво ви проводирѣ въ куртоазіи
для жидовъ перевели при выборахъ вновь
одного жида а своихъ 11. Христіанській мѣ-
щанській комитетъ выборчій заложивъ про-
тестъ противъ тыхъ выборовъ, при которыхъ
дѣялися дуже велики неправильности особли-
во въ 3-тому круаѣ; можи іншими зроблено
таку похибку, що при скрутинії показалося
больше картокъ, якъ було голосуючихъ. Сей
протестъ уважидено доси о столько, що ото-
сано его отътній власти до точнѣшого вы-
садження рѣчи. Христіанській комитетъ мѣ-
щанській не переставъ дальше дѣлти. Передъ
колькомъ медѣлми выслали своихъ отпору-
чниківъ до С. Екесц. Намѣстника, щобы устно
предложить мотива своего протесту а заразомъ
просити о оборону для жителївъ христіянъ
мѣста Коломыї, где жидовъ бѣль колькохъ
дѣлть вельможно вануа. Що до характеру въ-
борцівъ нашихъ, оказались при выборахъ
найтвердиними Нѣмцѣ-колоноисты, якъ одинъ
мужъ 300 голосівъ отдали на христіянъ, по-

до интелигентного чоловѣка, который до нихъ
схотѣвши заговорити по руски, не отpoonѣсть
рѣдныи словомъ, лишь калѣчить по польски
(здався такъ имъ ихъ настоятель поручили).
Въ школахъ народныхъ утримованихъ ко-
штомъ громадскімъ ваныхався въ голову Ру-
синівъ и Жидовъ польщину, а рускій языкъ
подався въ дуже гомеопатичній дозѣ. Стара-
ються Коломыю нашу и на виѣ на польскій
ладъ пристроити. Поставлено въ р. 1880 памі-
тникъ Кагрінскіему, рѣкъ передъ тымъ не-
внати по якїй причинѣ перенано одну улицю
именемъ Кказzewskiego, а про властиве добро
матеріальне и моральне нашихъ жителївъ
христіанськихъ нынїшній варидъ громадскій
зовѣмъ не журитеся. Жиды видять слабу сто-
рону Полянівъ, та удають польскихъ патріо-
товъ, а тымъ часомъ христіанській та громад-
скій маєтки переходить въ жидовскій руки
хоть на око въ цѣлкомъ легальний способъ.
Такъ паноше въ интелигенціи польской авер-
тайте большу увагу на тыхъ мѣщанъ, съ ко-
торими васъ обрядъ виже, бо якъ се залишите,
якъ не будете ихъ щирими проводниками, то
они чи скорїше чи пізнїше пойдутъ ра-
вомъ съ своimi братими хоть іншого обриду
рука въ руку а виречутся свои интелиген-
ціи, бо и такъ она имъ свои лише по обряду
а по народності чужа.

ставленыхъ христіанськимъ комитетомъ; вже слабшими показалися исповѣдники нашего гр. обряду, бо около 500 стануло по сторонѣ христіанской, а вже найгбре попицали латине. Сй посѣдѣній лишь въ малой части посперли справу христіанскую. Значна часть далася обаламутити ржными штучками жидовскими, — много же межи ними было такъ байдужихъ, что и до выбору вовѣмъ не пріѣшли. Здивувавася бы ктось, что исповѣдники латинского обряду у насъ подъ взглядомъ моральныи низше стоять отъ мѣщанъ гр. обряду, та приглинувши близше даже легко внайде причину сего для латинянъ такъ сумного объяву. При рускй церкви есть церковне брацтво, на статутахъ основане. Въ его складъ входитъ также и руска интелигенція. Руска интелигенція хоть не часто а все таки стыкается съ мѣщанами своего обряду, а тымъ способомъ скрѣпляє ихъ духа морального и ихъ солидарность въ рѣшучихъ хвиляхъ нашего суспѣльного житя. У латинянъ нема такого брацтва статутового. Тамъ интелигенція съ мѣщанами латинского обряду не стыкается, а тымъ самымъ не має способности блиаше познati ихъ характеру и потребу. Верховодича вартія польской интелигенціи христіанской сполучилась съ сильнымъ элементомъ жидовскими, чтобы только спольщiti споконвѣчно руску Коломыю. Ходить тутъ нынѣ верховодичай партии польской интелигенціи о польонизацію, а не о загальнѣ добро вѣхъ мешканцевъ мѣста Коломыї. Громадекій урядъ урядуе вильно по польски и не гадає на рускй поданія по руски отповѣдати, — слуги публичнї поубираій въ рогачки и хоть жаденъ въ нихъ по польски межи свою не говорятъ, то посѣ

Въ связи съ выборами стоитъ фактъ, ко-
трый свѣдчить о великой силѣ христіанъ,
колибъ тіи солидарно поступали. Недалеко гро-
мадекого ураду мавъ ту реставрацію жидъ
Франкъ, где бувало досыть гостей именно въ
интелигенціи, а и неодинъ гость въ села за-
глинувъ такожъ до есei господы, тай сунувъ
грошъ у жидовску кишению. Той то Франкъ
обѣцяиъ бувъ бтетупити подчасъ выборъ до
рады громадекой въ своего льокалю одну комна-
ту на канцелярію выборчаго комитету хри-
стіанского задля того, бо се було найблизише
мѣсце саль выборочи. Рано въ день выборъ приходить комитетовъ и находять дверъ зам-
кненій, а климку цвяхами поприбивану, щобы
не можна було якимъ инишимъ способомъ до
середины дбстатись. Франкъ скласть вину из
проводиря тутешныхъ жидовъ Визельберга.
Христіяне заразъ тогды скавали: Визельбергъ
кавать замкнути, нехай и дальше спомагає го-
споду Франка, а христіанска нога тамъ больше
не стане. Якъ скавали такъ зробили. Христіяне
перестали ходити до Франка и сей до трехъ
недѣль вовѣмъ вбанкрутувавъ и мусевъ зам-
кнути свою реставрацію. Сей фактъ показує,
що жаденъ склєпъ анѣ господа не може осто-
ятись безъ христіанскихъ грошей, и если
христіяне будуть солидарно поступати, жиды
не будуть роavelъможуватись. Не треба на то
репреслії, треба только згоды межи христія-
нами. Въ томъ самомъ мѣсци, где вбанкруту-
вавъ Франкъ, отворилъ реставрацію христіанъ Глинській. Комнаты мав опрятнї, уелу-
гу добру, стравы смачнї. Беть такожъ много
газетъ, межи тыми и три рускї: „Дѣло“,
„Проломъ“ и „Страхопудъ“. Кобы только хри-
стіанка почидала бдлико складко, то

можна спытати, чи можуть они мати яку вагу въ словесности, чи можуть они зазначати якій поступъ въ розвой нашої поезії після того, якъ ми же маємо цѣлій десятки народныхъ п'есень такъ що до формы якъ и що до самихъ гадокъ далеко красніхъ бѣ „Летитъ орелъ“ Щоголева, — і після того, якъ Шевченко въ своїй „Вѣдьмѣ“ подавъ намъ по недосказану миніатуру, а новый, глубоко поетичный образъ такои „Божедельної?“ Чи сибаючи теперъ напово про те саме, только на значно слабшу и низшу ноту, приносится якій хосенъ нашої словесности? Не скодилобъ нашимъ поетамъ трохи задуматись і надъ тымъ пытвінемъ.

Въ прозовій часті „Луны“ займають перше місце „Приятель“ і „Шевченкова могила“ И. Левицкого. „Приятель“, — се оновданье а радіє малосенкій образочокъ зъ народного житя, образочокъ нещасної деморалізації нашого народу черезъ живіть. Імя автора знане у насъ по всій землі яко нашого, теперъ безперечно найпершого і найплодовитшого повѣстописателя. Артистичне перо И. Левицкого обдарило нашу літературу вже цѣлымъ рядомъ дорогоцінныхъ пеєль-поетостей, котрій мабуть на все останутся яскравими творами нашої літератури. И въ бохъ тыхъ малыхъ творахъ, заміщеныхъ въ „Лунѣ“, познати се артистичне перо. Та сама істота пыни, та сама легкость въ стилі і описванню, та самій образки. Толькожъ і тутъ мій надії не мало розчарованій. Правда, ізъ тімъ же наша власна вина. Побуди такихъ дарбъ словесныхъ, якъ „Причела“, „Хмары“, „Микола Жаря“, „Кайдашев Семя“, „Бурлачка“, — ми же зъ інвічкіи все сподважаємося бѣ ш. автора въ кождымъ рокомъ такихъ же дарбъ, що чимъ бльше ростуть числомъ, тимъ бльше ростуть разомъ і своюю стойностю, поетичною красою,

глубокою правою, незріянанію знать житя та бистростею психологичнихъ студій. „Приятель“ не мають претенсій ставати до ряду тихъ глубоко поетичныхъ творовъ. Въ маленькахъ рамкахъ розказано тутъ въ першій половинѣ оновдання, якъ хитрый злодій Шмуль підмовляє Кузьму Гуллю вразъ съ сыномъ до участія въ крадіжахъ, якъ тимъ поступкомъ оттягає Кузьму Гулля бѣ его доброго приятеля Кузьми Коваля і чимъ дальше, тимъ бльше замотує свою нещону жертву въ свои злодійські тенеты, а иконечъ доводить до того, що Гулля вразъ съ сыномъ самій берутся красти і вломуються до церкви. Цѣла ся части оновдання розказана бѣ великою правою. Толькожъ друга часті сего оновдання, коли Кузьма Кovalь викрыває злодійство Гулля, виходить вже дуже неприродно, імение сгена съ горівкою і съ притворстю Кovalя. Оновданье кончигає тимъ, що Гуллявъ, сына і батька, замыкають до холодної (вязницї), где старий Гулля умирає, а сына взыдають на Сибирь, тимчасомъ коли живъ, сей годовний іскушитель і злодій, остався черезъ свою хитрість петыканій і забогативши на крадіжахъ папує себѣ п'яроку. Якъ бачимо, сей образокъ милюємої недостачь має свою вагу. Толькожъ яко заступникъ, і то єще єдиний заступникъ нашого повѣстярства въ українському альманаху, бѣ зовсімъ не може вражатись виразомъ теперішної повѣстярської творчости на Українѣ, бѣ вѣлько не може вражатись яко взорець теперішної української повѣсти,—а толькожъ такій взорець, думаю, повинній бути нафти місце въ „Лунѣ“ — яко въ „українському альманаху“.

Описъ Шевченкової могили буде дорогій для кожного, кому дорога память безсмертного Кобзаря, кому дорога сго могила. Описъ „Шевченкової могили“ И. Левицкого дуже живо на-

и, членами мозгови Н. Гайдуковского дуже живо на-

